

(Bramsens) foreslog — ganske vist i en ubrugbar Skikkelse — at man tilbageholdt en Del af Skatten, inden den vedkommende Person fik sin Indtægt, paa de Steder, hvor Skatten produceres, fordi det er det Sted, hvor Indtægten virkelig staves. I øvrigt er Spørgsmaalet i det hele nyt og uprovet, det skal jeg indbømme.

Med Hensyn til Bygningskatten erklærede den højtærede Minister, at der var en saadan Afgrund mellem ham og mig, at vi lige saa gerne kunde lade være at diskutere dette Spørgsmaal. Jeg tror dog, det i denne Retning er nogen Misforstaaelse til Stede hos den højtærede Minister; thi her er jo Spørgsmaal om ny Ejendomsstat, som skal stilles lige med Hartkornskatten, og jeg indser ikke, hvorfor den højtærede Minister mente, at jeg vilde gaa over til en fuldstændig forandret Bestatning i alle disse Forhold ogsaa af Jorden, og at det derfor ikke kunde nytte at tale om det. Jeg indser ikke, hvorfor vi ikke kunne beholde de gamle Ejendomsstatter, som have et ganske andet Ledes godt Grundlag end den foreslaaede Bygningsafgift, thi Bonitering af Jorden er en virkelig Prøvelse af Statteevnen, hvorimod Assuranceværdien ikke er det. Hvorfor kan man ikke paa de ny Værdier, man vil inddrage, gaa over til en Udbytteafskatning? Den højtærede Minister mente ved en tidligere Vejledning, at saa gjorde man Skatten paa fast Ejendom til en Indkomstskat, men det er en Misforstaaelse. Det selvfølgelig en Ejendommen vurderes, saaledes som den er, og der er ikke Tale om at trække Prioriteter og den Slags Byrder fra, ej heller at tage Hensyn til Ejernes specielle Duellighed osv., thi saa vilde det blive en Indkomstskat. Vurderer man en Skov eller en Fabrik til det Udbytte, den virkelig gennemsnitlig under almindelige Forhold maa give, uden at Ejernes personlige Forhold tages med i Betragtning, saa faar man i Virkeligheden en Ansættelse efter Udbytte, det bliver en Ejendomsudbyttebestatning, som vil svare til Hartkornskatten for Jordens Vedkommende. Det er netop heldigt, naar man vil ind paa ny Baner, ikke at behøve at gøre det alt sammen paa en Gang. Hvorfor ikke søge gradvis at komme ind paa det, at beskatte Værdierne efter Udbyttet, og da begynde med det, der ligger for de hidtil ubeskattede Virksomheder. Det finder Sted i andre Lande, og det er aldeles ikke saa vanskeligt. Men man maa naturligvis ikke overlade Sogneraadene uden videre at foretage den Slags Ting. Der maa visse Foranstaltninger foranstaltninger til, og der maa være en

forfælselig Prøvelse. Hvis der virkelig skulde være Udbytte til at komme ind paa den Vej, vilde jeg beklage, om saa den højtærede Minister vilde modsætte sig det. Med Hensyn til en ny Bestatning efter ny Matrifuk af Skovene kan jeg aldeles ikke indse, at det skulde være nødvendigt. Det kunde være meget heldigt, naar man overhovedet vil have dem beskattede som Hartkorn, men man kan gaa over til den ny Skylbsætning, som jeg anbefaler gennem Udbyttebestatning, og saa ophæve Hartkornet paa Skovene. — Naar den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg havde sagt, at Skovene vare skattefrie, idet der jo svarede Stat af dem gennem Formue- og Vejligigheden, da er det jo ogsaa en Forveksling. Jeg havde talt om Skovene som Ejendomme, paa anden Maade ikke, og at der kun er ringe Ejendomsstat paa Skovene vil den højtærede Minister indrømme. Saa skal jeg til Slutning blot gøre en Bemærkning over for det højtærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds med Hensyn til Dobbeltigheden mellem Hartkornskatten og Formue- og Vejligheidskatten. — Jeg maa beklage ikke at kunne finde, hvad det var, og maa derfor slutte.

Wistoft: Den højtærede Minister udtalte for et Øjeblik siden, at absolut gensidige Forsikringsforeninger vare fritagne for Skat. Jeg vilde ønske, at det maatte blive skrevet i Loven; thi saaledes som Flertallets Forslag foreligger, ser jeg ikke rettere, end at en Forsikringsforening, der har en Reserverfond af 100,000 Kr., vil komme til at svare Skat af 50,000 Kr. Den højtærede Minister udtalte, at der kunde være Fare for, at gensidige Forsikringsforeninger kunde gaa bort fra at være gensidige, naar de fik for store Formuer, — der nævnedes f. Eks. 3—400,000 Kr. Jeg vil sige, at det er umuligt, naar de gensidige Forsikringsforeninger have Vedtægter, der bestemmer, at Generalforsamlingen raader over saadanne Forhold, thi saa vil Gensidigheden selvfølgelig ikke kunne ophøre, fordi de saa store Reserverfonde. Og jeg skal endvidere gøre opmærksom paa, at man har flere Eksempler paa, at store Reserverfonde smider ikke holdt i brandsarlige Perioder, der er end ogsaa sat betydelige Formuer til. Jeg skal henvise til Ravnholtskassen, og jeg skal henvise til, at den almindelige Brandforsikring for Landbygninger havde i sin Tid en Reserverfond af 4 Mill. Kr., og den gik tabt. I det hele taget maa det være overladt til Forsikringsforeningerne selv at sørge for at være betryggede. Det lader sig ikke gøre for Medlemmerne i en Brandforsikringsfor-